

[Samordningsministeren]

der er for høje. Det kan være, de har sagt noget andet til Venstre og De Konservative, men den med de høje skatter fik jeg da i nakken hver gang. Og derfor siger jeg bare, at jeg forlanger ikke, endsige forventer, at nogen skal være taknemmelige.

Men man kunne da godt lige nævne fra erhvervslivets side, at nu sker der faktisk en reduktion af arbejdsindkomstbeskatningen på 45 mia. kr., og dem er der jo ingen der kan hente ud af den blå luft. Det er der ingen regering der kan. Jeg tror, at i den sidste plan, der kom fra den forrige regering, opererede man vel med ca. 9 mia. i arbejdsindkomstskattelettelser. 45 mia. kr. er rigtig mange penge, og de kommer kun, hvis man laver en kombination, som vi har gjort her: Udvider beskatningsgrundlaget til nogle flere områder og holder fast i den grundsætning, der siger, at uanset hvordan du tjener din indkomst, skal den beskattes nogenlunde ens. Og det er jo det, der giver raseriet over firmabiler på den ene side, aktier på den anden side, og hvad ved jeg på den tredje side. Men 45 mia. kr. er mange penge, når man står og mangler dem sidst på måneden, skulle jeg hilse og sige. De kommer ikke af sig selv, og derfor er vi selvfølgelig nødt til at gøre nogle andre ting. Og så fokuserer man på, at disse andre ting er noget værre skidt, og glemmer i øvrigt at fortælle, at der nok var nogle af dem, som var ret lempelige og ret hensyntagende over for erhvervslivet.

Erhvervsfremmeordningerne vil jeg give meget lidt omtale; for mig er de slet ikke erhvervspolitik i de store linjer. Jeg var ligesom flere ordførere ved at falde ned af stolen, da jeg hørte, at der var over 100 ordninger, og jeg var navnlig bedrøvet, da jeg hørte, at ingen kunne finde ud af dem, og ingen kunne finde ud af at søge dem, som hr. Flemming Hansen malende beskrev det. Man skal til at uddanne folk til at finde ud af, hvordan de får snabelen i kassen – nu siger jeg det grimt, jeg mener det ikke sådan – men vi har ladet os bevæge i den ene, den anden og den syvende situation, og så har vi lavet en lille ordning her og en lille ordning dér. Masser af dem har været til gavn og glæde og fornøjelse, men det hører man bare aldrig rigtig noget om, og der skal nok blive et ramskrig, når vi begynder at pille ved dem. Lad os glæde os til det.

Jeg glæder mig over tilslutningen i dag til, at der er alt for mange ordninger, og jeg skal holde hver enkelt ordfører fast på det, når vi nu får alle de rasende breve. Jeg mener også, at vi skal gøre det. Jeg mener, det er nødvendigt, at vi hele tiden revurderer dem og går i gang med det nu, for det lyder lidt tosset – for så at sige det pænt – at det skal være nødvendigt, at vi skal betjene os af 100 ordninger; jeg kunne heller ikke selv overskue dem, så jeg ved ikke, hvem der i øvrigt kan.

Et kort ord om service og ikke et ord om hjemmeservice, for nu er det emne vist blevet behandlet tilstrækkeligt. Jeg vil gerne understrege, at når vi taler om service i erhvervsredegørelsen, er det meget, meget bredere end hjemmeservice. Det er i virkeligheden spørgsmålet, om vi i det danske samfund vil bruge den velfærdsstigning, vi forhåbentlig får, ikke bare til at købe ting for, til at købe nyt for, men også til at få repareret ting for, til at få gjort ting i vores dagligdag, som gør dagligdagen lidt bedre, lidt mere kvalitetspræget for os; og det kan såmænd være lige fra at gå til damefrisøren til at få zoneterapi eller få betrukket sofaen i stedet for bare at kyle den op på børnenes værelse og så ud.

Det er alle disse tjenesteydelser – bredt set – som vi i dag ikke køber, fordi de er for dyre, og hvor man, uanset hvordan man ser på det, bliver nødt til at lave nogle kunstige ordninger for at få det gjort omkostningsmæssigt i orden.

Ja, nu har jeg vist desværre ikke mere taletid – har jeg også en anden runde, hr. formand?

Den fg. formand (Helge Sander):

Selvfølgelig.

Samordningsministeren (Mimi Jakobsen):

Så sætter jeg en streg her og vender frygtelig tilbage!

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Jeg vil gerne kvittere for ministerens besvarelse og glæde mig over, at jeg ikke havde misforstået, at ministeren faktisk har forstået, hvad erhvervslivet ønsker og har brug for, og også hvad de ikke har brug for.